

Arrest

nr. 281 725 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 december 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit. Naar aanleiding van deze aanvraag wordt hij in bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. Op 28 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 21 ter kennis worden gebracht en die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [J.M.D.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 11.12.2018 in functie van zijn feitelijke partner [D.E.D.] [...], van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Inmiddels is betrokkene's situatie totaal gewijzigd. De relatie heeft immers een einde genomen, en dit reeds minstens sinds 08.01.2020. Op die datum werd de referentiepersoon afgeschreven naar Nederland. Noch uit het dossier, noch uit de door betrokkene overgemaakte stukken blijkt dat er sedertdien nog enige vorm van relatie tussen beiden zou bestaan. Er is geen sprake meer van een feitelijk partnerschap sedertdien.

Artikel 47/4 luidt als volgt:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]"

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 30.09.2021 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 13.10.2021. Volgende stukken werden voorgelegd:

- Huurovereenkomst + registratiebewijs*
- Europese standaardinformatie inzake consumentenkrediet + kredietovereenkomst*
- Kentekenbewijs*
- Loonbrieven Adecco periode 06.2021 tot 08.2021*
- Overnameformulier telecomoperator + facturen*
- Factuur watermaatschappij*
- Facturen elektriciteit en gas*
- Inburgeringsattest*

De voormelde brief vermeldde tot slot "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft geen verdere stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 11.12.2018 legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan drieënhalf jaar. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (45 jaar), nog een relatief korte periode. Voor zover betrokkene zou aanvoeren reeds van in 2016 in België te vertoeven, dient er op gewezen te worden dat hij voor 11.12.2018 meerdere procedures heeft ingediend dewelke nooit een gunstig resultaat hebben gekend. Er werd hem bovendien meermaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Uit procedures die geen gunstig gevolg hebben gekend of uit periode van illegaal verblijf kunen geen rechten worden geput.

Blijkens de stempels in zijn paspoort vertrok betrokkene in maart 2016 uit Suriname en kwam hij toen met een Nederlands visum naar Europa. Zelfs indien men aanneemt dat betrokkene sedertdien niet meer zou zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland, wat geenszins bewezen wordt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene nog enige mate van voeling met Suriname moet hebben, te meer nu uit het dossier vastgesteld kan worden dat de referentiepersoon eveneens van Surinaamse origine was (geboren in Paramaribo) en dat betrokkene tot 09.06.2022 steeds bij zijn broer heeft geleefd, eveneens een Surinamer. Daarnaast heeft betrokkene er het merendeel van zijn leven geleefd. Betrokkene moet dus nog goed vertrouwd zijn met de lokale taal, de gebruiken en de cultuur van het land. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan via uitzendarbeid tewerkgesteld te zijn, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene maakt diverse facturen (telecom, gas, elektriciteit), alsook een kredietovereenkomst en een kentekenbewijs over. De aankoop van materiële zaken of diensten kan niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kan vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Betrokkene legt eveneens een inburgeringsattest voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, dient vastgesteld te worden dat hij sedert 09.06.2022 als alleenstaande staat ingeschreven. De referentiepersoon werd reeds in 2020 afgeschreven naar Nederland. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene andere gezinsleden, een nieuwe relatie of kinderen met legaal verblijf in het Rijk zou hebben. Hij heeft ruime tijd met zijn broer samengewoond, maar toont niet aan dat er met die broer, buiten de gewone affectieve banden, nog een bijkomende afhankelijkheidsrelatie zou bestaan. Betrokkene is een volwassen man, die bovendien financieel op zijn eigen benen staat, van wie verwacht mag worden dat hij ook zonder de aanwezigheid van zijn broer zijn leven elders verder kan opbouwen. Nergens in het dossier blijkt het tegendeel.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene of van minderjarige kinderen is geen sprake.

Wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, moet nogmaals vastgesteld worden dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten op 08.01.2020. Verder toont betrokkene, zoals hierboven gedetailleerd werd niet aan dat hij met zijn broer een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt bij gebrek aan bewijs van enige afhankelijkheid tegenover die persoon. Betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij op zelfstandige wijze zijn leven verder kan opbouwen in het land van herkomst of in een ander land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1.- In het vermelde artikel wordt bepaald dat de minister bij een beslissing om een einde te maken aan het verblijf rekening moet houden met:

- de duur van het verblijf in het Rijk*
- de leeftijd*
- de gezondheidstoestand*
- zijn gezins- en economische situatie*
- zijn sociale en culturele integratie*
- de mate van bindingen in het land van oorsprong*

2. - In de bestreden beslissing zijn die diverse criteria getoetst. Maar verzoeker merkt op dat de criteria onvoldoende zijn getoetst, minstens met bepaalde criteria geen of onvoldoende rekening is gehouden:

- verzoeker verblijft al zes jaar in het land en heeft al sinds 11 december 2018 een legaal verblijf. Dat wil zeggen ondertussen bijna vier jaar. Met dat element is onvoldoende rekening gehouden. De bewering dat het om een relatief korte periode gaat, is niet correct*
- verzoeker is 45 jaar en al zes jaar weg uit Suriname. Een eventuele terugkeer naar een arm land als Suriname zou disproportioneel zijn*
- verzoeker heeft altijd gewerkt. Hij heeft sinds 19 april 2022 zelfs een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als operator bij de NV Soprema in Grobbendonk. Met dat element heeft de DVZ hoegenaamd geen rekening gehouden. Nochtans kon de DVZ dit perfect nagaan via de databanken waarover ze beschikt.*
- verzoeker woont al geruime tijd in België, spreekt perfect Nederlands en is sociaal cultureel geïntegreerd. Wat bevestigd wordt door het volgen van een inburgeringscursus. Dat dit een verplichting is, belet niet dat het nog altijd een ernstige inspanning vergt van diegene die de inburgeringscursus volgt en er voor slaagt.*
- verzoeker heeft eerst met zijn feitelijke partner gewoond en ook met zijn broer. Door die doorgedreven familiale contacten in België heeft hij nauwelijks nog bindingen met zijn land van herkomst.*

3. - Door te veel rigide benadering in de bestreden beslissing is het voor verzoeker onmogelijk om aan te tonen dat hij een economische meerwaarde is voor ons land (voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur), perfect Nederlands spreekt, de inburgeringscursus heeft gevolgd, geruime tijd in België woont en geen bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

2.2. Verzoeker werd aanvankelijk toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijke partner in een duurzame relatie van een Nederlandse onderdaan en gelet op zijn hoedanigheid van ‘*ander familielid*’ zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”.

In de bestreden akte wordt een einde gesteld aan dit verblijfsrecht met toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

[...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus kon, in de situatie van verzoeker, het bestuur binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht hieraan een einde stellen wanneer er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie die werd vergezeld of vervoegd. Verzoeker betwist op zich niet dat zijn relatie met de referentie-persoon, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg, is beëindigd, en evenmin dat de beslissing tot

beëindiging van zijn verblijf is genomen binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht. In het voorliggende geval was bijgevolg voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie.

Verzoeker wijst evenwel op het bepaalde in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet dat bij de beslissing om een einde te maken aan zijn verblijf rekening moet worden gehouden met de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hij erkent op zich dat deze verschillende criteria zijn getoetst in de beslissing om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden, maar hij is niettemin van mening dat deze toetsing onvoldoende is en minstens dat met bepaalde criteria geen of onvoldoende rekening is gehouden.

De Raad wijst erop dat artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat verweerder rekening moet houden met de hierin vermelde elementen. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht wordt behouden.

Uit de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder een uitgebreide beoordeling heeft gemaakt aangaande de bedoelde elementen toegespitst op de situatie van verzoeker. Hij wijst er hierbij ook op dat hij, voor het nemen van zijn beslissing, verzoeker heeft uitgenodigd eventuele nuttige stukken en gegevens inzake de elementen van artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen. De door verzoeker aangebrachte elementen en stukken zijn concreet rekening in rekening gebracht.

In eerste instantie stelt verzoeker dat hij al zes jaar in België verblijft en dat hij sinds 11 december 2018 in legaal verblijf was. Een eenvoudige lezing van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden leert evenwel dat deze gegevens in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde evenwel dat hiermee nog geen elementen blijken die eraan in weg staan dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Hij lichtte dit ook toe. Zo wees hij erop dat verzoeker iets meer dan drieënhalve jaar legaal in België heeft verbleven, wat volgens hem – rekening houdend met zijn leeftijd van 45 jaar – een relatief korte periode betreft. In zoverre verzoeker reeds van in 2016 in België zou hebben verbleven, merkte verweerder nog op dat hij voor 11 december 2018 weliswaar meerdere procedures opstartte, maar deze geen gunstig resultaat kenden en hem bovendien meermaals bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij stelde dat verzoeker uit deze eerdere procedures en uit een periode van illegaal verblijf geen rechten kan putten. Wat deze motieven betreft, stelt verzoeker enkel dat het incorrect zou zijn te stellen dat een verblijf van drieënhalve jaar een relatief korte periode is. Het enkele gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met de gedane beoordeling maakt evenwel nog niet dat deze incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om voor een man van 45 jaar te stellen dat een verblijf van drieënhalve jaar in België een “*relatief korte*” periode betreft die op zichzelf genomen niet maakt dat niet langer een einde kan worden gesteld aan diens verblijfsrecht.

In tweede instantie betoogt verzoeker dat een terugkeer naar een arm land als Suriname na een afwezigheid van zes jaar disproportioneel zou zijn. Rekening houdend met verzoekers leeftijd van 45 jaar impliceert dit evenwel dat hij bijna 40 jaar in zijn land van herkomst woonde, zoals verweerder dit ook heeft vastgesteld in zijn beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder wees erop dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nog voeling heeft met zijn land van herkomst en dat hij nog goed vertrouwd moet zijn met de lokale taal, gebruiken en cultuur van dat land. Hij wees er nog op dat, bij gebrek aan contra-indicaties, moet worden aangenomen dat verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand hem toelaten ook in het land van herkomst te werken. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Hij toont ook niet aan dat hij voor het nemen van de bestreden beslissingen, uitgenodigd om nuttige stavingstukken of elementen kenbaar te maken, concrete elementen naar voor bracht die moesten aantonen dat hij alsnog zou zijn vervreemd van zijn land van herkomst of dat hij in dit land niet langer in zijn basisbehoeften zou kunnen voorzien. Ook thans brengt hij in dit verband trouwens geen concrete argumenten naar voor. In deze gegeven omstandigheden blijkt niet dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste vaststellingen of dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn.

In derde instantie wijst verzoeker erop steeds te hebben gewerkt in België. Hij stelt sinds 19 april 2022 een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te hebben, waarmee volgens hem onterecht geen rekening is gehouden. Hij betoogt dat verweerder dit nochtans eenvoudigweg had kunnen nagaan via de databanken waarover hij beschikt. In zoverre verzoeker betoogt dat onterecht geen rekening is gehouden met zijn voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 19 april 2022 stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat hij in het kader van het horen geen dergelijke overeenkomst heeft overgemaakt. Hij legde enkel bewijzen van een tewerkstelling op interimbasis voor. Verzoeker betwist evenmin het gegeven dat hem in het kader van het horen werd gevraagd om, zolang er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het onderzoek naar het al dan niet behouden van het verblijfsrecht, relevante wijzingen in zijn situatie door te geven, maar dat hij geen verdere stukken meer had voorgelegd. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat zijn arbeidsovereenkomst van 19 april 2022 onterecht niet in rekening is gebracht. Hij verduidelijkt ook niet in welke databank verweerder arbeidsovereenkomsten had kunnen of moeten raadplegen. Wat er ook van zij, verweerder heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs is van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, nu dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties oordeelde hij ook dat verzoekers gezondheid en leeftijd hem toelaten om ook in zijn land van herkomst te worden tewerkgesteld. Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordeling en toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

In vierde instantie wijst verzoeker er op dat hij perfect Nederlands spreekt en sociaal en cultureel is geïntegreerd, wat wordt bevestigd door het volgen van een inburgeringscursus. Het gegeven dat deze cursus verplicht is, belet volgens hem niet dat dit nog altijd een ernstig inspanning vergt. Rekening houdend met de afkomst van verzoeker uit Suriname is het evenwel niet onlogisch dat hij perfect Nederlands spreekt. Hiermee blijkt evenwel nog geen bijzondere integratie in de Belgische samenleving. Behalve het inburgeringsattest blijkt niet dat verzoeker in het kader van het horen daarnaast verdere bewijzen van sociale of culturele inburgering voorlegde. Verzoeker kan met zijn uiteenzetting niet overtuigen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat dit attest nog niet aantoonde dat hij in die mate is geïntegreerd in België dat dit een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg kan staan. Mocht dit wel het geval zijn, kon toch ook minstens van verzoeker worden verwacht dat hij zijn sociale en culturele integratie meer concreet kon onderbouwen.

In vijfde instantie wijst verzoeker erop in België te hebben samengewoond, eerst met zijn partner en vervolgens met zijn broer. Hij betoogt doorgedreven familiale contacten te hebben in België en nauwelijks nog banden te hebben met het land van herkomst. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker zelf erkent dat hij niet langer een relatie heeft met zijn partner en dat zij bovendien is teruggekeerd naar Nederland, zodat niet valt in te zien waarom hij op grond van deze vroegere relatie actueel nog verder een verblijfsrecht moet kunnen genieten. Verder gaat hij niet in op de concrete motivering die verweerder heeft voorzien wat betreft de banden met zijn broer. Verweerder hield er rekening mee dat verzoeker geruime tijd met zijn broer heeft samengewoond, maar stelt dat niet wordt aangetoond dat er, buiten de normale affectieve banden, een bijkomende afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn broer. Verweerder wees er op dat verzoeker een volwassen man is, die financieel op eigen benen staat en van wie mag worden verwacht dat hij ook zonder zijn broer elders een leven kan opbouwen. Door een louter algemene en niet-onderbouwde bewering nauwelijks nog banden te hebben met land van herkomst weerlegt verzoeker de motivering ook geenszins dat van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij voor zichzelf opnieuw een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij nog voldoende voeling heeft met dat land. Het gegeven dat er familiale banden zijn met België sluit ook niet uit dat er wel degelijk ook nog concrete banden zijn met het land van herkomst. In dit verband merkt de Raad ten overvloede nog op dat blijkens een mail van 15 september 2021 die zit vevat in het administratief dossier verzoeker tegenover de gemeentelijke diensten verklaarde dat hij in zijn land van herkomst nog een meerderjarige en twee minderjarige kinderen heeft.

Samengevat kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder niet heeft voldaan aan het hem bij artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgelegde onderzoek of dat hij bij zijn beoordeling kennelijk onredelijk is te werk gegaan. Hij toont ook niet concreet aan dat verweerder hierbij het evenredigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd.

Een schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 28, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Hij stelt als volgt:

“1. - Verzoeker put uit artikel 28.1 van de vermelde Richtlijn rechtstreeks een behoud van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-onderdaan. Zelfs nadat de duurzame relatie met de EU-onderdaan is beëindigd. Dit omdat met dezelfde criteria die ook vermeld zijn in art. 47/4 Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden.

2. - Artikel 28.1 van dezelfde Richtlijn eist dat een evenredigheidstoets wordt uitgeoefend. Verzoeker benadrukt dat onvoldoende rekening is gehouden met de positieve elementen (en criteria) waaraan hij beantwoordt. Verzoeker heeft een leven opgebouwd België. Hij is nooit ten laste geweest van de sociale zekerheidsinstanties, heeft een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, spreekt perfect Nederlands, is sociaal en economisch geïntegreerd en heeft geen bindingen met zijn land van herkomst.

3. - De bestreden beslissing is strijdig met het vermelde artikel van de vermelde Richtlijn en de evenredigheidstoets wordt geschonden.”

2.5. Artikel 28, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Verzoeker meent uit deze bepaling rechtstreeks een behoud van zijn recht op verblijf te kunnen putten. Hiermee verliest hij evenwel meerdere zaken uit het oog. Zo moet erop worden gewezen dat verzoeker geen familielid van een burger van de Unie in de zin van deze richtlijn is, maar hooguit een zogenaamd *“ander familielid”* van wie het verblijf enkel diende te worden vergemakkelijkt overeenkomstig het nationale recht. Nog gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissingen zijn ingegeven door de vaststelling dat hij niet langer een duurzame relatie onderhoudt met zijn toenmalige Nederlandse partner. Deze beslissingen zijn niet ingegeven door redenen van openbare orde of openbare veiligheid. Dit alles zelfs nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van voormelde bepaling, nu de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG ook reeds werden omgezet in de Belgische wetgeving en niet blijkt dat dit niet op een correcte wijze is gebeurd. Gelet op deze verschillende vaststellingen blijkt niet dat verzoeker in zijn situatie dienstig de schending van artikel 28, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG kan inroepen.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op de elementen waarmee overeenkomstig artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.7. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeën-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS